

Arrest

nr. 188 197 van 9 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 december 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. DEWIT *loco* advocaat C. SCHILDERMANS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 26 augustus 2015 België is binnengekomen, diende op 28 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 18 november 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 18 november 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 28/08/2015
Overdracht CGVS: 26/02/2016*

U werd op 22 juni 2016, van 9u03 tot 11u48, gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bijgestaan door een tolk die de taal Arabisch machtig is. Uw advocaat, mr. Verboven, was vanaf 9u07 aanwezig tijdens het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiïet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Al-Rifaaï in de provincie Dhi Qar, Zuid-Irak, waar u vanaf uw geboorte woonde in de Al-Moalimeen wijk. In 1996 verhuisde u naar Al-Nasiriya, provincie Dhi Qar, waar u tot eind juni 2015 in de Arido wijk woonde. Op 29 of 30 juni 2015 vertrok u naar uw oom Raihan in Al-Rifaaï, waar u verbleef tot uw vertrek uit Irak. U bent tot het derde middelbaar naar school gegaan, in 2009 stopte u met uw studies. U heeft gewerkt als verkoper, arbeider in de bouwsector en taxichauffeur. In 2013 heeft u een winkel in Al-Qithara geopend voor cd-verkoop en het organiseren van evenementen, u organiseerde feesten en zorgde zowel voor de muziek als voor alcohol. Uw laatste werkdag was op 23 of 24 juni 2015.

Op 20 juni 2015 was u in uw winkel, toen er een auto met enkele personen erin voor uw winkel stopte en er een sjeik uit de auto stapte. Hij stelde zich voor als A.H. van 'Asaib Ahl al-Haqq' en zei dat jullie zich in een islamitisch land bevonden, dat wat u deed 'haram', tegen de godsdienst en tradities is, en dat u hiermee moest stoppen. Nadat u zei dat u geen ander werk had en u niet kon stoppen hiermee, zei hij dat u nog een week de tijd had om erover na te denken en indien u niet zou stoppen, u zou afzien. Hierna bent u direct een aangifte over dit incident gaan doen bij de politie en de volgende dag werd A.H. door de politie opgeroepen. Omdat A.H. machtiger is dan de lokale autoriteiten werd er verder geen gevolg gegeven aan uw aangifte. Op 26 juni 2015 werd u 's nachts door een onbekend nummer opgebeld en werd u verteld dat uw winkel in brand stond. Uw winkel brandde intussen volledig af en u bent ervan overtuigd dat A.H. achter deze brandstichting zit. Daarom begon u A.H. en Asaib Ahl al-Haqq uit te schelden en beschuldigde u A.H. als dader van de brandstichting tijdens uw verklaringen aan de politie. A.H. werd andermaal opgeroepen bij de politie, maar opnieuw bleef dit zonder gevolg. Twee dagen na de brand, rond 28 juni 2015, vond uw vader een enveloppe met daarin twee kogels aan de deur van het huis, wat betekent dat ze u om het even waar en om het even welk moment zouden kunnen vermoorden. Hierna vertrok u naar uw oom R. in Al-Rifaaï. In de periode dat u bij hem verbleef kwamen ze nog vier à vijf keer naar u vragen bij bewoners van uw buurt, zoals bij uw buurman. Uiteindelijk besloot u Irak te verlaten en op 3 augustus 2015 vertrok u uit Irak en nam u vanuit Basra het vliegtuig naar Istanbul, Turkije. Hierna reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië, Hongarije en Oostenrijk in België aan te komen. U kwam hier aan op 27 augustus 2015 en de volgende dag diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende Iraakse documenten voor: uw identiteitskaart, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een kopie van uw nationaliteitsbewijs en enkele foto's van gesloten winkels in Bagdad.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst roept de door u geschetste gang van zaken heel wat vraagtekens op. Uit uw verklaringen blijkt dat u goed op de hoogte bent van het bestaan van Asaib Ahl al-Haqq, de militie die u bedreigde (CGVS, p. 16), in dat opzicht kan dan ook verwacht worden dat u op de hoogte was van de macht en het gewelddadige karakter van milities zoals Asaib Ahl al-Haqq (zie landeninformatie 'Absolute Impunity: Militia Rule in Iraq', waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Uw reactie op de bedreiging en houding ten aanzien van de leden van Asaib Ahl al-Haqq is dan ook weinig geloofwaardig. Het is immers weinig aannemelijk dat u, ondanks de kwalijke reputatie van Asaib Ahl al-Haqq, botweg geweigerd zou hebben toen A.H., samen met de andere militieleiden, u aanmaande uw werk stop te zetten. Indien u werkelijk werd bedreigd door een dermate machtige militie, die bekend staat om het plegen van allerlei misdrijven, kan verwacht worden dat u bedachtzamer te werk zou zijn gegaan en bijvoorbeeld om bedenktijd zou hebben gevraagd of zou hebben laten uitschijnen dat u op hun eisen zou ingaan.

Daarenboven verklaarde u op 20 juni 2015, na het bezoek van A.H. en Asaib Ahl al-Haqq aan uw winkel, een klacht ingediend te hebben op het politiekantoor. De volgende dag zou A.H. zich op het politiekantoor hebben moeten aanmelden, maar hebben ze hem na een uur laten gaan zonder verder

gevolg te geven aan uw klacht. U kwam dit te weten via een vriend van u die op het politiekantoor werkt. Dezelfde vriend zou u ook aangeraden hebben om uw aangifte terug in te trekken omdat A.H. machtiger is dan de autoriteiten en een militielid meer te zeggen heeft dan een ambtenaar. Een paar dagen later, op 24 juni 2015, zou u gestopt zijn met uw werk en winkel uit vrees dat er anders iets zou gebeuren (CGVS, p. 18-20). Het is echter opmerkelijk dat u wel zou stoppen met de winkel uit vrees dat er iets zou gebeuren, maar u besloot uw aangifte bij de politie niet in te trekken (CGVS, p. 22). Nochtans kan ervan uitgegaan worden dat u op de hoogte was van de kwalijke reputatie van Asaib Ahl al-Haqq, én van A.H., en dat u aldus wist dat zij veel macht hadden. Bovendien werd u ook door uw vriend bij de politie expliciet aangeraden uw klacht in te trekken. Ook in deze context is uw houding weinig aannemelijk.

Tevens is de houding van A.H. en Asaib Ahl al-Haqq bijzonder bevreemdend. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat A.H. zich in eerste instantie eenvoudigweg liet afschepen nadat u onomwonden weigerde gevolg te geven aan zijn dreigement, dat hij zijn dreigementen op dat moment geen kracht bijzette en dat hij tolereerde dat u hem openlijk trotseerde zonder daar enig gevolg aan te geven, is weinig waarschijnlijk. Indien zij daadwerkelijk wouden dat u uw activiteiten zou stopzetten, is het vreemd dat zij u niet meteen onder dwang zouden zetten om uw winkel te sluiten en uw activiteiten te stoppen. Dat u eerst nog de kans kreeg om hierover na te denken is in de door u beschreven omstandigheden niet aannemelijk. Daarenboven verklaarde u dat ze in de periode dat u bij uw oom in Al-Rifaaï verbleef nog vier à vijf keer naar u waren komen vragen in Al-Nasiriya. Ze zouden echter enkel bij u in de buurt naar u gevraagd hebben en geen enkele keer bij u thuis en bij uw familie naar u zijn komen vragen (CGVS, p. 22-23). Het is echter weinig geloofwaardig dat ze enkel in de buurt en geen enkele keer bij u thuis naar u kwamen vragen, ze waren immers op de hoogte van uw adres en de rest van uw familie woonde nog altijd in dat huis. De door u geschetste gang van zaken is niet overtuigend en weinig plausibel, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hiernaast valt op dat u bijzonder weinig documentatie kan voorleggen ter staving van uw asielmotieven. U verklaarde na het bezoek van A.H. aan uw winkel een klacht ingediend te hebben bij het Al-Hussaini politiekantoor. U kan echter geen enkel document voorleggen ter staving van uw aangifte bij de politie, u verklaart dit door te stellen dat de politie u geen documenten gegeven had (CGVS, p. 18-19). Het is echter weinig waarschijnlijk dat u zelfs geen kopie van uw eigen aangifte ontvangen zou hebben, te meer u nadien werd aangeraden uw klacht in te trekken wat toch wel ernstig laat vermoeden dat deze klacht niet louter mondeling gebeurde maar ook werd neergeschreven en geregistreerd. Voorts kan u geen enkel document betreffende uw winkel tonen en is het opmerkelijk dat u ook geen enkel document kan voorleggen ter staving van de brand van uw winkel. Indien uw winkel daadwerkelijk afgebrand is, kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat u toch minstens over iets van bewijs hiervan beschikt, zoals bijvoorbeeld het politierapport van de brand of foto's van uw afgebrande winkel. Uw gebrek aan documentatie doet twijfels rijzen bij de door u aangehaalde asielmotieven.

Voorts hoorden u en uw familie sinds uw vertrek uit Irak op 3 augustus 2015 niets meer van de militie of personen die u bedreigden (CGVS, p. 24). Nochtans moet het voor een machtige (en bijwijlen niets ontziende) militie zoals Asaib Ahl al-Haqq niet moeilijk zijn om te achterhalen waar uw familie verblijft en wie uw broers en zussen zijn. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden of om bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. Uw verklaringen dat u problemen had met uw vader en al twee jaar niet met hem sprak zijn bovendien weinig geloofwaardig en doen niets af aan bovenstaande conclusie, u woonde immers nog tot 29 of 30 juni 2015 samen met hem in hetzelfde huis (CGVS, p. 24). In alle redelijkheid kan worden aangenomen dat hij bezorgd moet zijn om uw veiligheid, net zoals als u bezorgd zou moeten zijn om de veiligheid van uw achtergebleven familieleden, hoe hecht jullie band al dan niet is.

Los daarvan heeft u naast de reeds besproken incidenten, die u niet aannemelijk of geloofwaardig maakt, sinds uw vertrek uit Irak geen enkele indicatie dat u geviseerd wordt met het oog op vervolging. Volgens u wees Asaib Ahl al-Haqq dat u het land heeft verlaten, waardoor er zich geen bijkomende incidenten hebben voorgedaan (CGVS, p. 23-24). Dit is echter weinig meer dan een assumptie van uwentwege. Dergelijke hypothesen hebben echter weinig of geen bewijswaarde. Het is bijgevolg dan ook niet aannemelijk dat u in de geschetste situatie momenteel of in de toekomst een vrees voor vervolging dient te koesteren.

Overigens doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, na uw vertrek uit Irak, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Hoewel u zelf aangaf nog regelmatig contact te hebben met verschillende personen in Irak, heeft u sinds uw vertrek uit Irak geen navraag meer gedaan over uw bedreiging (CGVS, p. 24). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden

dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet afbreuk aan uw vluchtrelaas.

Tot slot dient de aandacht ook nog gevestigd te worden op de door u voorgelegde foto's van gesloten winkels in Bagdad. Deze foto's tonen niet aan waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze foto's gemaakt werden. Daarenboven tonen deze foto's op geen enkele manier de door u aangehaalde problemen met A.H. en Asaib Ahl al-Haqq aan. Deze foto's hebben bijgevolg geen enkele bewijswaarde voor de door u ingeroepen asielmotieven. Het loutere gegeven dat u in Irak feesten organiseerde en alcohol dronk en verkocht is bovendien onvoldoende om gewag te maken van een vrees voor vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Bovendien is het niet onredelijk van u te verwachten dat u uw alcoholverbruik zou minderen, of alcohol alleszins niet in het openbaar zou nuttigen, als u hiermee aan de dreigementen en represailles van extremistische milities kon ontkomen.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en herkomst aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Dhi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. . IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf al-Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflict-gerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en

ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel geïdoleerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

- Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
- Schending van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag van Genève;
- Schending van artikel 16 en 26 van het KB rechtspleging CGVS;
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering."

Verzoeker licht toe als volgt:

"1. Artikel 1 van de Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951), definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende :

- 1) Zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) Een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of overtuiging";*
- 4) De bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.*

Verzoeker bevindt zich in België, waar hij op 28/08/2015 zijn asielaanvraag heeft ingediend, zodat vaststaat dat aan de eerste voorwaarde werd voldaan.

De identiteit, nationaliteit en herkomst wordt door verweerder niet betwist :

"Deze documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en herkomst aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken." (pagina 3, vierde alinea van bestreden beslissing).

Verweerder meent echter dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat er een gegronde vrees voor vervolging is, quod non.

2. Vooreerst stelt verweerder dat de reactie van verzoeker op de bedreigingen van de heer A.H. ongeloofwaardig zijn. Verweerder acht het namelijk "weinig aannemelijk" dat verzoeker, "ondanks de kwalijke reputatie van Asaib Ahl al-Haqq, botweg geweigerd zou hebben toen A.H., samen met de andere militieleden, u aanmaande om werk stop te zetten". Verweerder meent dat verzoeker bedachtzamer te werk zou zijn gegaan en bijvoorbeeld om bedenktijd zou hebben gevraagd of zou hebben laten uitschijnen dat op hun eisen zou worden ingegaan.

Verzoeker heeft echter duidelijk verklaard dat de heer A.H. niet onmiddellijk bedreigend overkwam.

Integendeel :

"In het begin was hij vriendelijk, hij gaf mij wat advies. Maar toen ik bleef aandringen dat ik mijn werk niet kon stopzetten, veranderd (sic) zijn manier van spreken en begon hij mij te bedreigen. Hij zei "je hebt één week de tijd om met de zaak te stoppen". Ik zei "ik doe dat niet op straat en verplicht niemand dat te doen." (pagina 17 van gehoorverslag)

Verzoeker voelde zich derhalve pas echt bedreigd toen ook effectief de dreiging kwam dat hij één week de tijd had om zijn zaak te stoppen.

Dat hij ook om bedenktijd had kunnen vragen of had kunnen doen alsof hij op de eisen van de heer A.H. inging, betekent nog niet dat verzoeker geen schrik had voor de dreigementen. Iedere persoon reageert anders en de reactie van een persoon op een bedreiging kan hem moeilijk worden verweten.

Verzoeker vertrouwde bovendien nog in het rechtssysteem van zijn land en heeft dan ook onmiddellijk klacht neergelegd bij de politie in de -ijdele- hoop dat de politie voor een oplossing zou kunnen zorgen (pagina 18 van het gehoorverslag) :

"U zei dat u een klacht was gaan indienen, waarom besloot u een klacht in te dienen?

Ik dacht dat de staat sterk is en mij bescherming kan geven.

Wat verwachtte u dan van de politie dat zij zouden doen?

Dat zij hem arresteren of dat hij tenminste een verklaring aflegt dat hij mij nooit meer zal intimideren of benaderen."

M.a.w. het is net omdat verzoeker represailles vreesde van de heer A.H. dat hij klacht is gaan neerleggen bij de politie.

Het kan hem bezwaarlijk worden verweten dat nadien is gebleken dat het rechtssysteem van zijn land faalde en hem geen bescherming kon/wou bieden.

Zulks werd hem slechts duidelijk nadien nadat een vriend van verzoeker die bij de politie werkte hem zulks meedeelde én nadat is gebleken dat er inderdaad met zijn klacht niets gebeurde.

Aan verzoeker wordt verweten dat hij wel zou zijn gestopt met de winkel uit vrees dat er iets zou gebeuren, maar dat hij zijn aangifte bij de politie niet zou hebben ingetrokken.

Het werd inderdaad aan verzoeker aangeraden om zijn klacht in te trekken, maar het feit dat hij zulks niet heeft gedaan, betekent niet dat hij hic et nunc geen vrees voor vervolging heeft.

Vooreerst had verzoeker nog steeds vertrouwen in het rechtssysteem, zelfs nadat zijn vriend hem had meegedeeld dat de klacht geen enkele zin had.

Het is ook om die reden dat hij, toen enkele dagen later zijn winkel werd afgebrand, opnieuw heeft meegedeeld aan de politie dat hij de heer A.H. verdacht van de brandstichting. Indien hij toen al 100% zeker was dat de politie hem niet kon beschermen dan had het inderdaad geen zin om een naam mee te delen aan de politie.

Het is dan ook een samenloop van omstandigheden geweest en dan vooral de enveloppe met kogels die uiteindelijk verzoeker steeds meer en meer vrees heeft aangejaagd.

Verzoeker heeft ook nooit verklaard dat de intrekking van de klacht het probleem zou hebben opgelost.

Verzoeker heeft enkel meegedeeld dat de militie hem bleef bedreigen omwille van het feit dat hij een klacht had ingediend tegen de heer A.H. Hierdoor werd verzoeker nog meer geviseerd door de militie, die vermoedelijk geïrriteerd waren dat verzoeker het gewaagd had om klacht in te dienen tegen één van hun.

Dat de intrekking van de klacht het probleem zou hebben opgelost, staat derhalve ook niet vast.

In tegendeel, want de heer A.H. werd toch beschermd door de politie zodat de klacht geen enkele gevaar voor hem betekende.

Het gaat louter en alleen om de imago en reputatie van de heer A.H. en om duidelijk te maken dat eenieder die tegen de militie durft in te gaan en het aandurft om klacht te gaan leggen bij de politie, hun tegen de veren strijkt en hiervan de gevolgen zal dragen.

2. Daarnaast wordt het bevreemdend gevonden dat de heer A.H. en de militie zich zouden hebben laten afschepen nadat verzoeker hem zou hebben meegedeeld dat hij niet zou stoppen met de winkel. Het zou vreemd zijn dat de heer A.H. hem niet onder dwang zou hebben gestopt om de winkel te sluiten en de activiteiten stop te zetten.

Nochtans is zulks zeker niet vreemd.

Dreigementen gebeuren zo vaak en men bedreigt regelmatig eerst iemand in de hoop hem schrik aan te jagen alvorens effectief over te gaan tot verdere stappen, hetgeen ook nadien is gebeurd (brandstichting, enveloppe met twee kogels,...).

Indien verzoeker immers onmiddellijk zijn winkel had gesloten en zijn activiteiten had stopgezet zonder meer, dan was het probleem immers voor de heer A.H. opgelost.

Verzoeker had het echter gewaagd om aanvankelijk zijn winkel niet te sluiten en om zelfs klacht neer te gaan leggen bij de politie wat van hem een doelwit maakte die men niet zomaar zou los laten en dit om een duidelijk signaal te geven aan anderen.

Het feit dat men bij zijn familie niet meer zou hebben gevraagd naar hem, betekent ook niet dat zijn verhaal ongeloofwaardig is. Het spreekt immers voor zich dat indien men weet dat verzoeker niet meer bij zijn familie woont en zijn vader vermoedelijk ook heeft meegedeeld dat hij geen enkele contact heeft met zijn zoon omwille van het werk -hetgeen ook voor de militie een probleem was- dat men navraag gaat doen bij andere mensen in de hoop te weten te komen waar verzoeker is.

3. Daarnaast wordt aan verzoeker verweten dat hij weinig documentatie kan voorleggen.

Nochtans is dit vrij normaal in niet-westerse landen waar de democratie en het papierwerk niet zou nauw wordt nageleefd als in westerse landen.

Het feit dat men aan verzoeker geen kopie zou hebben overhandigd van het proces-verbaal van de klacht, past net in het verhaal dat de politie toch wist dat zij de heer A.H. geen duimbreed in de weg zou leggen en dat het noteren van de klacht louter een formaliteit was om de schijn hoog te houden.

Zulks is dan ook net de reden waarom verzoeker ook niet in het bezit werd gesteld van het politierapport van de brand of genomen foto's van de brand van de winkel.

Men ging hem nooit bewijs in de handen geven ten laste van een persoon die men net het hand boven het hoofd houdt. Het feit dat hij ook geen documenten zou hebben over zijn winkel toont evenmin aan dat zijn verhaal ongeloofwaardig zou zijn.

Toen de enveloppe met kogels werd gevonden, was verzoeker immers nog niet van plan om onmiddellijk het land uit te vluchten.

Het was omdat hij van zijn vader niet meer in het huis mocht na de bedreiging, dat hij naar zijn oom is vertrokken in de hoop dat hiermee het probleem zou worden opgelost en zijn familie ook niet meer zou worden lastig gevallen.

Wanneer verzoeker diende vast te stellen dat men hem bleef zoeken, ook nadat hij bij zijn oom was gaan wonen, werd de vrees voor vervolging groter en zelfs op een gegeven ogenblik ondraaglijk zodat hij is gevlucht uit het land.

Het is normaal dat men dan op dat ogenblik niet bezig is met bewijsgaring, maar eerder met de gedachte om zijn leven te redden nu men reageert vanuit emoties en niet rationeel.

4. Voorts acht men het weinig waarschijnlijk dat de familie van verzoeker niet meer zou zijn bedreigd en dat het dient te worden aangenomen dat de vader van verzoeker toch wel bezorgd zal zijn geweest over de veiligheid van zijn zoon.

Hier worden allerlei veronderstellingen gedaan over familiale banden waarover men echter niet kan oordelen.

Elke familie is anders en verstoting van kinderen is niet onrealistisch, zeker niet in niet-westerse landen. Zoals verzoeker heeft verklaard, woonde hij weliswaar nog bij zijn ouders, maar enkel dankzij en voor zijn moeder. Zijn vader had hem immers reeds een paar keer het huis uitgezet omdat de relatie met verzoeker niet goed was waarvan het werk van verzoeker één van de redenen was.

Nadat de enveloppe met kogels werd gevonden door de vader van verzoeker, reageerde de vader opnieuw heel resoluut door te kiezen niet voor de bescherming en het leven van verzoeker, maar voor zijn eigen leven door hem opnieuw het huis uit te zetten.

Gelet op de verstoorde relatie tussen vader en zoon, is het dan ook niet meer dan normaal dat verzoeker niet meer met zijn vader praat.

Het is algemeen geweten dat bij dergelijke mensen de ouders heel traditioneel en radicaal kunnen zijn, zelfs (en nog meer) tegen familieleden.

De vader vond het werk van verzoeker even problematisch als de heer A.H. hetgeen hij ook zal hebben geweten, reden waarom ze zijn familie niet meer hebben lastig gevallen.

5. Ten slotte dient te worden benadrukt dat het feit dat verzoeker zou hebben verklaard dat hij geen navraag meer over de dreiging zou hebben gedaan tevens niet betekent dat er geen vrees voor vervolging is.

De heer A.H. en de militie hebben duidelijk op een gegeven ogenblik besloten om verzoeker te viseren gaande van dreigementen, brandstichting, de enveloppe met kogels en de rondvraag bij anderen. Vanaf het ogenblik dat men wist dat verzoeker was vertrokken uit het land, spreekt het voor zich dat men dan niet de middelen gaat gebruiken om verzoeker te achtervolgen tot in eender welke land.

Wanneer verzoeker echter zou terugkeren naar zijn land en men komt hierachter, dan zal men wraak willen voor het feit dat verzoeker het gedurfd heeft om hun te trotseren.

Een militie die zo gewelddadig is en derhalve zijn trots en arrogantie heeft zoals de Asaib Ahl al-Haqq zal zeker en vast dergelijke feiten niet licht vergeten.

Men zal hiermee duidelijk een voorbeeld willen stellen aan anderen.”

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van:

“- Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming);

- Schending van artikel 4/5 van de Vreemdelingenwet;

- Schending van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiare bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming;

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

- Schending van het fair-play beginsel;

- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering.”

Verzoeker licht toe als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan de identiteit van verzoeker.

Er is bijgevolg geen twijfel over het feit dat verzoeker afkomstig is uit Al-Rifaa in de provincie Dhi Qar, Zuid-Irak.

Ten onrechte beweert men echter dat het willekeurig geweld in het land van herkomst niet dermate hoge is dat er een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het document COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 4 augustus 2016 worden enkel die zaken aangehaald om de realiteit rooskleuriger voor te stellen als het is.

Zo staat in het rapport duidelijk vermeld dat er dit jaar nog wel degelijk grote terreuraanslagen zijn gebeurd in Zuid-irak, waaronder zelfs een zelfmoordterrorist die zich heeft opgeblazen in Nasiriya in de provincie Thi Qar (pagina 7-8).

Daarnaast wordt melding gemaakt van verscheidene bomauto's en terroristen met zelfmoordvesten tot zelfs lijken die gevonden worden in heel Zuid-Irak (pagina 10 van rapport).

De blog Musings on Iraq vermeldt zelfs dat in de periode tussen begin december 2015 en 14 juni 2016 314 dodelijke slachtoffers in heel Zuid-Irak waren waarvan maar liefst 280 burgers (pagina 11 van het rapport).

Op pagina's 26 en 27 van het rapport worden zelfs verscheidene incidenten genoemd in Zuid-Irak waarbij verscheidene burgers werden gedood.

Bovendien baseert men zich enkel op een document dat wordt uitgegeven door hun zelf en amper op andere onafhankelijke bronnen."

2.1.2. In een aanvullende nota van 25 april 2017 voegt de Commissaris-generaal de COI Focus "Irak. Veiligheidssituatie in Zuid-Irak" van Cedoca van 4 februari 2017 toe.

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met een klacht van verzoeker neergelegd bij de politie op 20 juni 2015.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Het citeren van internationale of nationale bepalingen of beginselen van behoorlijk bestuur in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.3. Met de loutere herhaling van zijn vrees voor vervolging omwille van de militie AAH, doet verzoeker geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Waar verzoeker opmerkt dat A.H. niet onmiddellijk bedreigend overkwam, dient opgemerkt te worden dat dit geen afbreuk doet aan het motief in de bestreden beslissing dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker zijn medewerking zou weigeren, gelet op de feitelijke macht van de milities in Bagdad (Landeninformatie, stuk 15, nr. 4). Verzoekers verweer dat hij de klacht tegen A.H. niet heeft ingetrokken omdat hij vertrouwen had in het rechtssysteem en dat het intrekken van de klacht niets zou hebben opgelost, kan niet dienstig worden aanvaard, gelet op het feit dat verzoeker verklaarde dat zijn vriend, die politieagent is, hem had aangeraden om zijn klacht in te trekken "omdat A.H. machtiger is dan de lokale autoriteiten" (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 19). De Raad is van oordeel dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker dit advies niet zou hebben opgevolgd. Aldus dient opgemerkt te worden dat deze vaststelling de ernst van verzoekers vrees in ernstige mate ondermijnt. Waar verzoeker voorhoudt dat bedreigingen vaak eerst als doel hebben om de bedreigde schrik aan te jagen, stelt de Raad vast dat verzoeker zich hierbij louter beperkt tot een herhaling van zijn verklaringen, maar hiermee het omstandig uitgewerkte motief van de bestreden beslissing dat de handelswijze van A.H. ongeloofwaardig is, niet in een andere daglicht stelt. Verzoeker weerlegt bovendien geenszins de motivering dat het ongeloofwaardig is dat AAH geen contact opgenomen zou hebben met zijn familieleden door te stellen dat de relatie tussen hem en zijn vader verstoord is. Verzoeker beperkt zich namelijk tot het louter parafraseren en herhalen van zijn verklaringen en gaat voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing reeds oordeelde dat dit verweer geen afbreuk doet aan het hierboven vermelde motief. De Raad is aldus van oordeel dat dit verweer niet dienstig kan worden aangenomen. Waar verzoeker aanvoert dat een gebrek aan interesse niet betekent dat er geen vrees voor vervolging is, merkt de Raad op dat van iemand die vervolgd wordt en daarom besluit te vluchten, in alle redelijkheid mag worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de juiste stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De Raad is aldus van oordeel dat een manifest gebrek aan interesse voor essentiële elementen van zijn asielrelaas de ingeroepen vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker op ernstige wijze relativeert.

Van een asielzoeker mag dan ook een niet-aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze eveneens inspanningen moet doen om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. De bewering dat men het in niet-westerse landen minder nauw zou nemen met het papierwerk is dan ook te lichtvoetig teneinde het in de bestreden beslissing vastgestelde gebrek aan begin van bewijs van de door verzoeker aangehaalde problemen te verklaren, te meer daar verzoeker ter terechtzitting wel een document neerlegde afkomstig uit Irak, dat volgens verzoeker doorgestuurd werd door zijn broer. Verzoekers verweer dat hij op het ogenblik van zijn vertrek uit Irak niet bezig was met bewijsgaring kan dan ook evenmin volstaan, gelet op het feit dat verzoeker, na zijn vertrek uit Irak,

zijn broer had kunnen vragen om hem de nodige bewijsstukken te verschaffen. Het document dat verzoeker ter terechtzitting neerlegde betreft een klacht daterende van 20 juni 2015, die volgens verzoekers verklaringen werd ingediend na de eerste bedreigingen door A.H. (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 15). De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het CGVS-interview verklaarde, toen hem gevraagd werd of hij in het bezit was van documenten van zijn klacht verklaarde dat *“neen, het politiekantoor geeft het proces-verbaal niet”*, dat de politie bovendien *“geen enkele kopie”* geeft en stelde dat *“ze hebben enkel mijn verklaringen genoteerd en ik moest handtekenen, dat was het”* (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 19). De Raad stelt dan ook vast dat de brief een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont, nu deze wordt bijgebracht na de kennisgeving van de bestreden beslissing en bovendien manifest tegenstrijdig is met verzoekers verklaringen tijdens het CGVS-interview. Er dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*. De Raad verwijst bovendien naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 15, nr. 1), met name de *“COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude”* van Cedoca van 8 maart 2016, waaruit blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Aldus kan dit document de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet vermogen te herstellen.

Verzoeker weerlegt de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus niet. Hij beperkt zich in wezen tot het volharden in zijn verklaringen, hetgeen echter de omstandig uitgewerkte motieven van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. De Raad neemt de motivering van de bestreden beslissing, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, over. De bestreden beslissing motiveerde dan ook terecht dat:

“Vooreerst roept de door u geschetste gang van zaken heel wat vraagtekens op. Uit uw verklaringen blijkt dat u goed op de hoogte bent van het bestaan van Asaib Ahl al-Haqq, de militie die u bedreigde (CGVS, p. 16), in dat opzicht kan dan ook verwacht worden dat u op de hoogte was van de macht en het gewelddadige karakter van milities zoals Asaib Ahl al-Haqq (zie landeninformatie ‘Absolute Impunity: Militia Rule in Iraq’, waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Uw reactie op de bedreiging en houding ten aanzien van de leden van Asaib Ahl al-Haqq is dan ook weinig geloofwaardig. Het is immers weinig aannemelijk dat u, ondanks de kwalijke reputatie van Asaib Ahl al-Haqq, botweg geweigerd zou hebben toen A.H., samen met de andere militieleiden, u aanmaande uw werk stop te zetten. Indien u werkelijk werd bedreigd door een dergelijke machtige militie, die bekend staat om het plegen van allerlei misdrijven, kan verwacht worden dat u bedachtzamer te werk zou zijn gegaan en bijvoorbeeld om bedenktijd zou hebben gevraagd of zou hebben laten uitschijnen dat u op hun eisen zou ingaan. Daarenboven verklaarde u op 20 juni 2015, na het bezoek van A.H. en Asaib Ahl al-Haqq aan uw winkel, een klacht ingediend te hebben op het politiekantoor. De volgende dag zou A.H. zich op het politiekantoor hebben moeten aanmelden, maar hebben ze hem na een uur laten gaan zonder verder gevolg te geven aan uw klacht. U kwam dit te weten via een vriend van u die op het politiekantoor werkt. Dezelfde vriend zou u ook aangeraden hebben om uw aangifte terug in te trekken omdat A.H. machtiger is dan de autoriteiten en een militielid meer te zeggen heeft dan een ambtenaar. Een paar dagen later, op 24 juni 2015, zou u gestopt zijn met uw werk en winkel uit vrees dat er anders iets zou gebeuren (CGVS, p. 18-20). Het is echter opmerkelijk dat u wel zou stoppen met de winkel uit vrees dat er iets zou gebeuren, maar u besloot uw aangifte bij de politie niet in te trekken (CGVS, p. 22). Nochtans kan ervan uitgegaan worden dat u op de hoogte was van de kwalijke reputatie van Asaib Ahl al-Haqq, én van A.H., en dat u aldus wist dat zij veel macht hadden. Bovendien werd u ook door uw vriend bij de politie expliciet aangeraden uw klacht in te trekken. Ook in deze context is uw houding weinig aannemelijk.

Tevens is de houding van A.H. en Asaib Ahl al-Haqq bijzonder bevreemdend. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat A.H. zich in eerste instantie eenvoudigweg liet afschepen nadat u onomwonden weigerde gevolg te geven aan zijn dreigement, dat hij zijn dreigementen op dat moment geen kracht bijzette en dat hij tolereerde dat u hem openlijk trotseerde zonder daar enig gevolg aan te geven, is weinig waarschijnlijk. Indien zij daadwerkelijk wouden dat u uw activiteiten zou stopzetten, is het vreemd dat zij u niet meteen onder dwang zouden zetten om uw winkel te sluiten en uw activiteiten te stoppen. Dat u eerst nog de kans kreeg om hierover na te denken is in de door u beschreven omstandigheden niet aannemelijk. Daarenboven verklaarde u dat ze in de periode dat u bij uw oom in Al-Rifaai verbleef nog vier à vijf keer naar u waren komen vragen in Al-Nasiriya. Ze zouden echter enkel bij u in de buurt naar u gevraagd hebben en geen enkele keer bij u thuis en bij uw familie naar u zijn komen vragen (CGVS, p. 22-23). Het is echter weinig geloofwaardig dat ze enkel in de buurt en geen enkele keer bij u thuis naar u kwamen vragen, ze waren immers op de hoogte van uw adres en de rest van uw familie

woonde nog altijd in dat huis. De door u geschetste gang van zaken is niet overtuigend en weinig plausibel, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hiernaast valt op dat u bijzonder weinig documentatie kan voorleggen ter staving van uw asielmotieven. U verklaarde na het bezoek van A.H. aan uw winkel een klacht ingediend te hebben bij het Al-Hussaini politiekantoor. U kan echter geen enkel document voorleggen ter staving van uw aangifte bij de politie, u verklaart dit door te stellen dat de politie u geen documenten gegeven had (CGVS, p. 18-19). Het is echter weinig waarschijnlijk dat u zelfs geen kopie van uw eigen aangifte ontvangen zou hebben, te meer u nadien werd aangeraden uw klacht in te trekken wat toch wel ernstig laat vermoeden dat deze klacht niet louter mondeling gebeurde maar ook werd neergeschreven en geregistreerd. Voorts kan u geen enkel document betreffende uw winkel tonen en is het opmerkelijk dat u ook geen enkel document kan voorleggen ter staving van de brand van uw winkel. Indien uw winkel daadwerkelijk afgebrand is, kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat u toch minstens over iets van bewijs hiervan beschikt, zoals bijvoorbeeld het politierapport van de brand of foto's van uw afgebrande winkel. Uw gebrek aan documentatie doet twijfels rijzen bij de door u aangehaalde asielmotieven.

Voorts hoorden u en uw familie sinds uw vertrek uit Irak op 3 augustus 2015 niets meer van de militie of personen die u bedreigden (CGVS, p. 24). Nochtans moet het voor een machtige (en bijwijlen niets ontziende) militie zoals Asaib Ahl al-Haqq niet moeilijk zijn om te achterhalen waar uw familie verblijft en wie uw broers en zussen zijn. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden of om bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. Uw verklaringen dat u problemen had met uw vader en al twee jaar niet met hem sprak zijn bovendien weinig geloofwaardig en doen niets af aan bovenstaande conclusie, u woonde immers nog tot 29 of 30 juni 2015 samen met hem in hetzelfde huis (CGVS, p. 24). In alle redelijkheid kan worden aangenomen dat hij bezorgd moet zijn om uw veiligheid, net zoals als u bezorgd zou moeten zijn om de veiligheid van uw achtergebleven familieleden, hoe hecht jullie band al dan niet is.

Los daarvan heeft u naast de reeds besproken incidenten, die u niet aannemelijk of geloofwaardig maakt, sinds uw vertrek uit Irak geen enkele indicatie dat u geviseerd wordt met het oog op vervolging. Volgens u wees Asaib Ahl al-Haqq dat u het land heeft verlaten, waardoor er zich geen bijkomende incidenten hebben voorgedaan (CGVS, p. 23-24). Dit is echter weinig meer dan een assumptie van uwentwege. Dergelijke hypotheses hebben echter weinig of geen bewijswaarde. Het is bijgevolg dan ook niet aannemelijk dat u in de geschetste situatie momenteel of in de toekomst een vrees voor vervolging dient te koesteren.

Overigens doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, na uw vertrek uit Irak, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Hoewel u zelf aangaf nog regelmatig contact te hebben met verschillende personen in Irak, heeft u sinds uw vertrek uit Irak geen navraag meer gedaan over uw bedreiging (CGVS, p. 24). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet afbreuk aan uw vluchtrelaas.

Tot slot dient de aandacht ook nog gevestigd te worden op de door u voorgelegde foto's van gesloten winkels in Bagdad. Deze foto's tonen niet aan waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze foto's gemaakt werden. Daarenboven tonen deze foto's op geen enkele manier de door u aangehaalde problemen met A.H. en Asaib Ahl al-Haqq aan. Deze foto's hebben bijgevolg geen enkele bewijswaarde voor de door u ingeroepen asielmotieven. Het loutere gegeven dat u in Irak feesten organiseerde en alcohol dronk en verkocht is bovendien onvoldoende om gewag te maken van een vrees voor vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Bovendien is het niet onredelijk van u te verwachten dat u uw alcoholverbruik zou minderen, of alcohol alleszins niet in het openbaar zou nuttigen, als u hiermee aan de dreigementen en represailles van extremistische milities kon ontkomen. Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en herkomst aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 15, nr. 2 en 3) wordt in de bestreden beslissing aangaande de veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst verder terecht gemotiveerd:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf al-Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.”

Deze motivering is eveneens pertinent, deugdelijk en de gedane vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier. Ook hier wordt de motivering door de Raad overgenomen. Er dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal de COI Focus “Irak. De veiligheidssituatie in Zuid-Irak.” van 4 februari 2017 heeft toegevoegd, waarin deze informatie genoegzaam bevestigd wordt. Waar verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal zich enkel baseert op de COI Focus en amper op onafhankelijke bronnen, merkt de Raad op dat de door Cedoca opgestelde COI Focus is gebaseerd op tal van onafhankelijke bronnen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Zuid-Irak. De opdracht van CEDOCA bestaat erin om op objectieve en onpartijdige wijze alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de Commissaris-generaal toe te laten zich conform artikel 57/2 van de vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen.

De informatie in het administratief dossier werd opgesteld door onpartijdige ambtenaren die er geen persoonlijk belang bij hebben onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. Verzoeker toont bovendien geenszins aan dat Cedoca de informatie uit deze bronnen verkeerd heeft geïnterpreteerd of foutief heeft weergegeven, zodat de Raad van oordeel is dat deze informatie betrouwbaar is.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP